

Szerb Máté

A világ negyedik oszlopa

Előttem állt. Eltorlaszolta
utam, a falhoz
tapadva. Csukott szemekkel.
Nem zavarok senkit
– mondta a teste.

A leglényegtelenebb
állapotában vette fel
leghatékonyabb formáját.
Az ő fényre lépése
az utolsó, az enyém
az első lépés lenne.
Rám száradt szinte:
ő a vakolat, én a fal.

Nem zavarok – mondta.
Nem vagyok tényező – súgta.
Évek óta álltunk így.
Mi lettünk a ión, a dór és a
korinthoszi. A világ
három pontját tartottuk. A negyediket,
az én kivételes találmányomat,
így már nem tarthatta semmi.
Csak lebegett és rongálódott.

Ő tudott beszélni,
én nem, én tudtam valamit,
ő nem. A negyedik, a befejező oszlop,
még távolabbra került. Reménytelen,
soha el nem érem – gondoltam. És
be kellett látnom, hogy a ión
miatt nem is lehet, meg a dór
és a korinthoszi. Néma lett
a születésem, és vak
az életem.

Ezért kerülnek
a legjelentéktelenebbek a
legféltettebb tulajdonságok elé.
A világ negyedik
oszlopa, a hosszú várakozás.